



## Pjevanje zajednicu ispunja Duhom Svetim

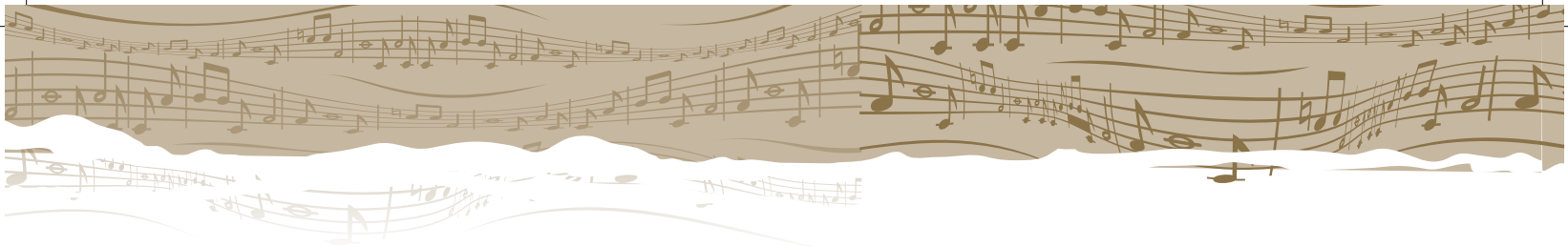
U petak 20. studenoga proslavili smo u našoj prvostolnici, zagrebačkoj katedrali, šesti put, zajedno s dvadesetak zagrebačkih župnih zborova, spomendan svete Cecilije, zaštitnice svete glazbe. Kao i uvijek, pjevači su nakon tog slavlja sretni i zadovoljni. Usređuje ih zajedništvo u liturgijskom pjevanju i prebivanju svetomu euharistijskom slavlju. Oni spontani komentari pojedinih pjevača potiču na razmišljanje. Kažu: »Ništa nam više od toga ne treba.« »To je ono pravo, kad smo zajedno.« »Takvo pjevanje može svijet promijeniti.« I tako dalje. Nakon tog se uvijek ponovno nameće pitanje što to glazba, odnosno pjevanje ima tako privlačno, tako moćno da se ljudi dobro

osjećaju kad zajedno pjevaju i pjesmom sudjeluju u svetim liturgijskim činima.

Znamo da pjevanje u Svetom pismu nigdje nije naređeno, zapovjedbena. Ono je posljedica i plod oduševljenja, duhovnog zanosu i posebnog stanja ljudske psihe i čudnovatog nadahnuća. Prorok Izaija poziva narod Starog zavjeta: »Sviraj lijepo, pjevaj mnogo!« (Iz 23, 16), ali ne zapovijeda. Sveti Pavao u Novom zavjetu, u *Poslanici Efežanima* (5, 18 – 20) također ne zapovijeda, već preporuča vjernicima: »Ne opijajte se vinom, u kojem je razuzdanost, nego puniti se Duhom! Razgovarajte među sobom psalmima, hvalospjevima i duhovnim pjesmama. Pjevajte i slavite Gospodina u svom srcu.« Tu poruku

apostol smješta u poglavlje o čudoređu. Pjesmi pijanaca apostol suprostavlja pjesmu Gospodnju, psalmodijsku i hvalbenu pjesmu, pjesmu inspiriranu trezvenim zanosom Duha.

U tome počiva tajna našega liturgijskog pjevanja, koje se ne odvija na silu, već iz srca i duše koja pohranjuje ono najsvetije u nama – samoga trojstvenog Boga. U tome počiva tajna slobode, i to unutarnje slobode, koja je preduvjet pjevanja iz srca, prema sv. Pavlu. Tu tajnu treba spoznati i osjetiti i u njoj leži sav naš napor i težnja da se izrazimo pjesmom. Ispunjenost i zadovoljstvo vjernika pjevača nakon liturgijskog slavlja očituje tu tajnu prisutnosti Nadahnitelja, Tješitelja i Posvetitelja – Duha Svetoga, koji ispunja srca



vjernika pjevača i koji potiče s usana njihove glasove. I svaka duhovna glazba shvaćena u svjetlu Novog zavjeta mora biti ucijepljena i ozračena Duhom Svetim, trećom božanskom osobom, jer bez njega je obična farsa i zabluda. Od te činjenice trebalo bi započinjati svako naše teologiziranje i raspravljanje o svetoj liturgijskoj glazbi.

Teolog Heinrich Schlier u svjetlu *Poslanice Kološanima* napisao je: »Pjevanje Crkve nije drugo nego obredno ponavljanje, u dijaloškom obliku, same Kristove riječi. I u tom smislu može se reći da pjevanje zajednicu ispunja Duhom Svetim.« Doista ta inspiracija Duha

Svetoga osjeti se kad pjevači, potaknuti snagom vjere, zagledani u uskrslog Krista, stoje i pjevaju po našim Crkvama, ničim drugim potaknuti i ispunjeni već samo snagom Duha Svetoga, »koji potpomaže našu nemoć ... i koji se za nas zauzima neizrecivim uzdasima«, prema riječima sv. Pavla (*Rim 8, 26*). Ta istinska duhovna dimenzija svete glazbe, koja proizlazi iz nadahnuća Duha Svetoga i po njoj dobiva ime (duhovna), ne smije pasti u krizu u našim župnim i drugim zajednicama. Iz te činjenice proizlazi i naša odgovornost prema svetoj glazbi. U tom svjetlu pjevanje i glazba nisu samo ukrasni elementi, nisu tek puka »koreografija«, koja bi liturgiji dala živost, nego vrše mnogostruku ulogu: objaviteljsku, duhovnu, kristološku i eklezijalnu, kako kaže bibličar Gianfranco Ravasi.

<sup>1</sup> »Riječ Kristova neka u svem bogatstvu prebiva u vama! U svakoj se mudrosti poučavajte i urazumljajte! Psalmima, hvalospjevima, pjesmama duhovnim od srca pjevajte hvalu Bogu!« (*Kol 3, 16 – 17*)

U svetoj glazbi, dobro osmišljenoj, dobro vođenoj i liturgijski određenoj, zraka Duha Svetoga pronalazi svoj put, potiče i oduševljava vjernika pjevača da od srca pjeva i hvali Boga. I zato je dobro da se u posebnim prigodama, kao u zagrebačkoj katedrali već šestu godinu za svetkovinu sv. Cecilije, ujedini mnoštvo pjevača iz raznih zagrebačkih župnih zajednica u jedan skladan glas, pjevajući svoju vjeru. U tom se osjeti ponajprije iskreno sudjelovanje u liturgijskom slavlju. Tom prigodom doista možemo osjetiti blizinu božanske inspicije i istinsku duhovnu dimenziju, prisutnu ponajprije u svakom sudioniku slavlja, kao i u cijelome crkvenom ambijentu. Tada to postaje pravi duhovni trenutak, predvođen nebeskim gostom, Duhom Svetim. I to ispunja pjevače, koji spontano izjavljuju: »Više nam ništa od toga ne treba.« Taj vjerski zanos glazba napose pojačava. I poneki dijelovi *Psaltira* upućuju upravo na to. Hebrejski *tôb* upućuje na razna značenja, koja polaze od lijepoga do dobroga, od očaravajućega do funkcionalnoga, od estetskoga do religioznog zanosa u glazbi.

I zato pjevajmo zanosno i u ovom razdoblju došašća i nadolazećih božićnih blagdana. Neka nas snaga Duha Svetoga nadahne da nam kršćanska pjesma nikada ne nestane s usana, jer ona je znak posebne vjerske vitalnosti i istinskoga kršćanskog zanosa, ispunjena Duhom Svetim, koji svemu daje život, pa tako i našem vjerničkom pjevanju.